

نعمت کم ، لطف افزون باد راله
 همیشه بیست می در پیاله
 رسید آن « زنده رود » بمشالت
 از این عیدی کفتم همچو لاله
 مرا بردی رساندی بر سپاهان
 شود بر تو دو صد شادی حواله
 بخوابم زنده ماننی در گاهای
 ز لعل درفشان طبع شلاله
 فراوان « زنده رود » آری پدیدار
 شود ملک سخن نامت قباله
 زهی تو ، آفرین تو هر جا تو ،
 چه خوش بسرودی امحی این ساله
 بخواب سگدلی بر ذوق باهت
 ز شعر دلشین نثرین کلاله

باله ۲۹ - نهمین ۱۳۴۳

۶۱۱